Prof. Dr. Ümit Özdağ

KAÇINILMAZ ÇÖKÜŞ

DESTEK
yayınları

DESTEK YAYINLARI: 1086
ARAŞTIRMA: 258

ÜMİT ÖZDAĞ / KAÇINILMAZ ÇÖKÜŞ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-567-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ÜMİT ÖZDAĞ

KAÇINILMAZ ÇÖKÜŞ

AKP REJİMİNİN DÖRTLÜ KRİZİ

DESTEK yayınları

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 9

GİRİŞ 13

1. DEVLET KRİZİ 21

2. MİLLİ BİRLİK KRİZİ 31

Ayrıştırma Politikaları ve Türkiye'den Göçler 39

Milli Birliğimizi Zayıflatan Diğer Gelişmeler 41

Yeniden Milli Birlik 42

3. EKONOMİK ÇÖKÜŞ 45

1986-2002 Dönemi Proje Sözleşme ve
Yatırım Bedeli, İşletme Devir Hakkı ve Sayısı 49

2003-2017 Dönemi Proje Sözleşme ve Yatırım Bedeli,
İşletme Devir Hakkı ve Sayısı 50

Krizden Çıkış Elbette Var 51

4. SURİYELİ SIĞINMACILAR POLİTİKASI
ÜLKEMİZİN GELECEĞİ İÇİN
EN BÜYÜK TEHDİTTİR 55

Evlad-ı Fatihan'a Hayır, Suriyelilere Evet 61

Suriyeli Sığınmacıların Sessiz İstilası 63

Batı Neden Suriyeli Sığınmacıların
Türkiye'de Kalmasını İstiyor? 67

Birinci Neden:
Suriye'de Bir PKK-İSTAN'ın Kurulması 68

İkinci Neden: Türkiye'de İçsavaş Çıkarmak..... 70

Suriyeliler Dışındaki Diğer Sığınmacı ve
Mülteci Adayı Gruplar 72

Suriyeli Sığınmacıların Ortaya Çıkardığı Kısa ve
Orta Vadeli Diğer Tehditler 74

a. Türklerin Ellerinden İş Piyasasının Alınması 74

b. Suriyeli Suç Örgütleri ve Eroin Mafyası Doğuyor 75

c. Türkiye'de Yeni IŞİD'ler Ortaya Çıkıyor..... 77

d. Hanefi-Maturidi Çizgiden Selefi Çizgiye
Kayış Tehdidi Ortaya Çıktı 78

e. Eğitimde Adaletsiz Uygulamalar 78

f. Sağlık Sistemi Üzerinde Artan Yük ve
Artan Çocuk Hastalıkları 80

g. Artan Fuhuş..... 82

h. Suriyeliler Toplumun Huzurunu Kaçırmaktadır 83

ı. Suriyeli Sığınmacılar Uyum Sağlamamakta,
Türkiye'yi Suriyelileştirmektedir..... 83

j. Türkiye'nin Avrupa Birliği Sürecinin
Nihai Olarak Sona Ermesi 83

k. Özellikle Arap İstihbaratları İçin
Verimli İnsan Kaynağı..... 84

l. Bedeli Olmayan Kayıplar..... 84

m. Harcanan 40 Milyar Dolarla Neler Yapılabilirdi?..... 86

Emperyalizmin Aracı Kurumu İnsan Taciri STÖ'ler ve
Mankurt Akademisyenlerimiz..... 86

Suriyeliler Türkiye'ye Entegre Olacaklar Yalanı..... 89

Afganistan-Pakistan'dan (Af-Pak)
Suriye-Türkiye'ye (Sur-Tür) Giden Yol 95

Suriye Siyasetinde Yeni Bir Hata:
Güvenli Bölge Tuzağı 99

Suriyeli Sığınmacıların Gitmesini İstemek
Suriyeli Düşmanlığı Değildir! 100

Erdoğan Neden Suriyelileri
Türkiye'de Tutmak İstiyor?..... 101

8 Alanda Entegrasyon 105

Vatandaşlık Kriterleri 105

Biyometrik Kayıt..... 106

Polislik ve Askerlik Yapabilecekler 106

Çalışma Hayatı 106

Sağlık 107

Mülk Edinme..... 107

Seçme ve Seçilme Hakkı 107

Askerlik 108

Eğitim 108

Ve Erdoğan Türkiye'yi Felakete Sürüklüyor 112

Türk Milleti Suriyelilerin
Vatanlarına Dönmelerini İstemektedir 114

Suriyeliler Nasıl Geri Dönerler? 114

Sonuç ya da Türkiye'nin Beka Sorunu 117

ÖNSÖZ

Ülkemizde bir rejim değişikliği yaşandı. Bu rejim değişikliği, 16 seneye yayılmış, adım adım gerçekleşen bir sürecin sonunda oldu. Parlamenter demokrasinin eksikleri ve hataları vardı elbette ancak sonuç itibariyle demokratik bir rejimdi. Oysa 2002'de başlayan dönüşüm süreci, tek adam üzerine kurulu "AKP Rejimi"nin kurulması ile sonuçlandı. Yeni siyasal sistem artık demokratik bir sistem değil. Devleti yöneten değil kendisini devlet ile özdeş gören bir tek adam, Erdoğan üzerine kurulu antidemokratik bu rejim 2016 Kirli Referandumu sonrasında anayasal olarak kuruldu.

24 Haziran 2018 genel seçimleri ile fiili tek adamlıktan hukuki tek adamlığa dayanan "AKP Rejimi"ne geçildi. "AKP Rejimi"ne geçilmesi ile birlikte Türkiye ağır bir krize girdi. Bu ağır ve çok katmanlı kriz aniden çıkmadı. Yaşadığımız çok katmanlı kriz son 2003-2018 arasındaki 16 yılda gerçekleşen uzun birikimin sonucu.

Şimdi ne yazık ki Cumhuriyet tarihinin en ağır krizi ile karşı karşıyayız. Dört farklı alanda yaşanan krizin katmanları birbirini tamamlıyor ve her kriz diğerini daha da ağırlaştırıyor. Kriz "AKP Rejimi"nin krizi olmakla beraber zararı sadece rejim ve unsurları değil, Türk halkı bir bütün olarak bu krizden

çok ağır zararlar görüyor. Ve bu zararlar artarak devam edecek. Sonunda Türk milletinin ve devlet felsefesinin tarihsel gelişimine aykırı "AKP Rejimi" kaçınılmaz olarak çökecek. Demokratik Türk siyasetinin önündeki en büyük görev Türkiye'yi "AKP Rejimi"nden Türkiye büyük bir çöküş yaşamadan tekrar demokratik rejime döndürmektir. Demokratik rejime dönüş aynı zamanda krizin aşılmasının ve çöküşün yaşanmamasının en önemli yoludur.

Bu kolay mı? Elbette hayır. Hem de hiç kolay değil. Çünkü artık kurumların tarafsız olduğu, seçimlerin dürüstçe yapıldığı ve adil olduğu, demokrasinin temel kurallarının uygulandığı bir ülkede siyaset yapmıyoruz ve yaşamıyoruz. Muhalefetteki siyasi partilere seçimlere "katılma hakkı" veriliyor ancak seçimleri kazanma hakkı verilmiyor. Buna rağmen demokratik muhalefet seçimleri kazanmak zorunda ve bu "AKP Rejimi"ne rağmen mümkün. Ancak bu seçim ile değişimi sadece muhalefet partilerinin teşkilatları ve üyeleri ile gerçekleştirmesi artık mümkün değil. Değişim için çok daha geniş seçmen kitlelerinin değişim sürecine katılımı gerekiyor.

Değişimi isteyen seçmenin kendisini sadece oy atmakla mükellef gördüğü ve "Gerisini de siyasi partiler yapsın" dediği bir zeminde değişim mümkün değil. Artık seçmen değişim için seçim günü dışında da aktif olarak siyasal alana katılmak zorunda. Seçmen, siyasetin propaganda aşamasından başlayarak sandık aşamasına kadar görev üstlenmeli. "AKP Rejimi" kendi seçmenini sandık sürecine geçtiğimiz yıllarda muhalefetteki seçmenden daha etkili bir şekilde dahil etti. AKP, devlet imkânlarını da kullanarak kendi seçmenini siyasal propaganda sürecine kitlesel olarak soktu. İktidar seçmeni her sandıkta 2-3 müşahit ile bulunmayı başardı. Muhalefet ise çoğu zaman bütün sandıklarda bir kişi ile bulunmayı bile başaramadı. Oysa, iktidar ile muhalefetin oyları aşağı yukarı aynı. Yani muhalefet

de en az iktidar gibi çok güçlü bir propaganda kadrosu ile sahada olmayı ve sonra sandıkların başında yer almayı başarabilmeli ve başarabilir. Özetle, seçmen sadece oy atmakla değil, oy bulmakla, oy ikna etmekle ve bulduğu, ikna ettiği ve attığı oyu sonuna kadar savunmakla yükümlü. Seçmen sandığa oyunu atacak ve sonra oylar sayılana kadar görev alarak sandık başında bekleyecek. Eğer oyunu atıp eve geri dönerse akşam televizyonu açtığında oyunun buharlaştığını görmesi kaçınılmazdır. Haziran 2015 seçimlerinde olduğu gibi sandık başında nöbet tutan seçmen iktidarı da değiştirebildiğini gördü. Bugün Türkiye Haziran 2015'ten çok daha antidemokratik bir zemine kaymış olmakla beraber umudumuzu kaybetmememiz lazım. Demokratik değişim mümkün. Bunu mümkün kılan demokratik-hukuk devletini talep eden partilerin doğru politik program ve seçim stratejileri ile halkın siyasal katılım konusunda göstereceği irade olacak.

Son olarak kitabın yayından önce okuyarak benimle görüşlerini paylaşan değerli dostlarım İpek, Nilgün ve Hilmi'ye ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Her üçünün de kitabın bu hale gelmesinde ciddi katkıları oldu. Soyadlarını bilerek yazmıyorum. Öyle ya demokratik bir ülkede yaşamıyoruz ve kimsenin başını belaya sokmak istemem.

Ümit Özdağ
Mart 2019

GİRİŞ

Ülkemiz 2002-2017 arasında adım adım tahrip edilen demokratik parlamenter rejimin kalıntılarından 24 Haziran 2018'de yapılan seçimler ile otoriter tek adam yönetimine dayanan "AKP Rejimi"ne geçmiştir. "AKP Rejimi"nin kurulması aşama aşama gerçekleşmiştir. 2011 seçimleri ile Türkiye "yumuşak hegemonik parti" sistemine geçmiştir. Yumuşak hegemonik parti sistemi "hegemonik parti" sisteminden farklıdır.

Hegemonik parti modeli tek parti sistemleri arasında yer alan bir modeldir. Hegemonik parti sistemi ile hâkim parti sistemleri arasında hem benzerlik hem de bazı farklılıklar vardır. Hegemomik parti sistemi ile hâkim parti sistemi arasındaki temel benzerlik, her iki parti sisteminde de iktidarda değişmeyen bir partinin egemenliğinin söz konusu olmasıdır. Bunun yanı sıra her iki sistemde de iktidardaki parti dışında başka partilerin hukuki olarak var olduğu görülür. Ancak bu hukuki görünümün, fiiliyata yansıması, her iki parti sistemi arasındaki temel farklılığı oluşturur.

Hegemonik parti sisteminde, hukuken yani kâğıt üzerinde var olan siyasi partiler, gerçek hayatta aslında yoktur. Bir siyasi partinin temel hedefi olan siyasi iktidarı ele geçirme ya da paylaşma arzusu, hegemonik parti sisteminde var olan hege-

monik parti dışındaki partilerde gözlenmez. Dolayısıyla, hegemonik parti sisteminde yer alan diğer siyasi partiler, ne gerçek anlamda muhalefet yapabilirler ne de seçmenler tarafından tercih edilebilirler. Seçimler, daima hegemonik partinin zaferiyle sonuçlanır.

Oysa hâkim parti sisteminde, teorik olarak hâkim partinin yerini bir muhalefet partisine bırakmasına engel bir durum söz konusu değildir. Nitekim tarihsel tecrübe, hâkim parti sistemlerinde yer alan hâkim partinin, her ülkenin kendi sosyoekonomik yapısına göre değişebilen uygun koşullar altında, yerini muhalefet partisine bırakabildiğini göstermiştir. Buradan hareket ile "AKP Rejimi"nin bir hâkim parti sistemi olduğunu ileri sürenler vardır.

Bu iddia dikkate değer olmakla beraber AKP hâkim parti modelinden çok hegemomik parti modeline yakın olan bir politik sistem oluşturmuştur. Ancak bu modelin tamamen hegemonik parti olduğu da en azından başlangıç aşamasında söylenemez. AKP'nin modeli başlangıç aşamasında hegemonik modelin yumuşatılmış şeklidir. Yumuşak hegemonik parti sistemi bu kitabın yazarı tarafından 2011 senesinde ortaya atılmış bir kavramsallaştırmadır.* AKP, 2002'de iktidara geldikten sonra 2007 seçimlerine kadar devleti tanımış ve büyük ölçüde FETÖ aracılığı ile nüfuz etmiştir. 2007'de FETÖ ve Amerikan istihbaratı ile işbirliği yapılarak militarizme karşı demokratikleşme sloganı ile TSK'ya karşı yıkıcı bir saldırıya başlanmıştır.

* Ümit Özdağ, *İkinci Tek Parti Dönemi-Yumuşak Hegemon Parti Projesi*, Kripto Yayınları, Ankara 2011 (220 sayfa olan bu kitabın siyasal parti sistemlerinin anlatıldığı ilk 84 sayfasını Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde asistanım olan genç bir akademisyen yazmıştı. Kitap baskıya giderken asistanım "Ben daha akademik kariyerimin başındayım, benim hayatımı bitirirler" diyerek isminin kitapta yer almasını istemedi. O an kitabın temel tezinin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anladım.

Aslında yapılan devletin yeniden kurgulanması sürecinin başlatılmasıdır. 2011 senesine gelindiğinde artık AKP yumuşak bir hegemonyayı siyasal sistem üzerinde kurmuştur. Ancak AKP'nin kurduğu model klasik hegemonyacı sistemden farklıdır. Bundan dolayı, yumuşak hegemonyacı model olarak tanımlanabilir. Yumuşak hegemon parti modelini hegemon parti modelinden ayıran temel hususlar şöyle sıralanabilir:

a. Hegemon parti sistemlerinde muhalefete iktidar şansı verilmez iken yumuşak hegemon parti modelinde muhalefetin seçimleri kazanma şansı vardır.

b. Hegemon parti modelinde muhalefet partisi gibi görünen partiler aslında uydu partileridir. Yumuşak hegemon parti modelinde ise iktidar partisi muhalefet partilerine karşı saldırgan baskıcı bir politika sergileyerek muhalefet partilerini hegemon parti çizgisine yaklaştıran bir fikri uydulaşma gerçekleştirmeye çalışır. Ancak bu, hegemonik sistemdeki iktidar uydu parti ilişkisinden çok farklıdır.

c. Hegemon parti modeli totaliter sisteme daha yakın hatta totaliter bir model anlayışı üzerine kurulu iken yumuşak hegemon parti modeli otoriterizme güçlü eğilim gösteren, illiberal demokrasi modeline daha yakın görünmektedir.

Öte yandan yumuşak hegemon parti modelinde iktidardaki parti, hegemon parti modelinde olduğu ve liberal demokrasilerde rastlanmayan bir parti örgütlenmesi şeklini benimser. Bu örgütlenme modeli militan bir zihniyet üzerine kuruludur. Sadece seçimden seçime hükümete seçilmeyi değil, bütün toplumsal ve idari damarlara sızarak iktidarı geri vermeyecek şekilde fetih anlayışını benimser. Demokrasiyi söylem olarak kullanır ancak demokrasiyi sadece kendisinin hakları ve reji-

min devamına imkân sağlama aracı olarak görür. Demokrasiyi çoğulcu değil, çoğunluğu demokrasi olarak yorumlar. Çoğunlukçu demokrasi anlayışına göre çoğunluğun veya en büyük azınlığın kararları mutlak doğrudur. Kuvvetler ayrılığı değil, kuvvetler birliği zihniyeti tercih edilir. Devlet, çoğunluğun/en büyük azınlığın isteklerine göre yönetilmelidir ve isteğin sonuçlarının ilgili diğer azınlıkların durumunu/menfaatini nasıl etkilediği üzerinde durmaya gerek yoktur.

Özetle çoğunlukçu demokraside iktidar sınırsız ve denetimsiz güç arayışı içindedir.

Oysa çoğulcu demokraside demokrasi çoğunluğun/en büyük azınlığın mutlak hâkimiyeti olarak görülmez. Çoğulcu demokrasi anlayışı; kuvvetler ayrılığı, hukuk devleti ve bugün azınlık olanın yarın çoğunluk olması yollarının açık tutulmasına dayanır. 2018'de gerçekleşen seçimler ile 16 Nisan 2016 Kirli Referandumu sonrasında oluşan yeni anayasal durum uygulamaya konulmuştur.

2011'de kurulan yumuşak hegemonyacı sistem 2016/2018 sürecinde tahkim edilerek demokratik sistemin temel unsuru olan kuvvetler ayrılığı, hukuk devleti, parlamenter demokrasi ve basın özgürlüğünü ortadan kaldırdı. Sonuç; "AKP Rejimi"ne geçildi. *Artık yumuşak hegemonik sistem kurumsallaşmıştır.*

"AKP Rejimi"nde seçimler yapılmakla birlikte siyasal sistemin demokratik olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü sadece seçimlerin yapılması bir siyasal sistemi demokratik yapmaz. Sistemin demokratik olması iktidardaki partinin adil, dürüst ve eşit seçimleri kaybetmesi sonrasında iktidardan gitmeyi kabul etmesine bağlıdır. Oysa Türkiye'de artık adil, dürüst ve eşit seçimlerin yapılması söz konusu değildir. Bu şartları karşılayan bir seçim fiilen ve neredeyse hukuken de imkânsız hale getirilmiştir. Hatta seçimler iktidardaki parti